

FLAVIA DE LUCE REJTÉLYEI

A jósno kristálygömbje

Alan Bradley

Dream
válogatás

Alan Bradley egy elbűvölő regénnyel tér vissza, amelynek főhőse a rettentően okos és rendíthetetlen tizenegy éves nyomozó, Flavia de Luce. A koraérett vegyész mérgek iránti szenvedélyének köszönhetően deríti ki a Palánkosban történt gaztettek közötti összefüggéseket.

Flavia csak néhány kellemes órát szeretett volna eltölteni Bishops Lacey-ben a karneválon. Megkéri az idős cigányasszonyt, hogy jósoljon neki kristálygömbjéből, de baklövést baklövésre halmoz, s a jósnő sátra felgyullad. Flavia mindent helyre akar hozni, de tenni vágyásával az ellenkezőjét éri el, szerencsétlenséget hoz a cigányasszony fejére. A jósnőt éjnek évadján támadás éri a saját kordéjában. Vajon ez annak a helyi mendemondának a következménye, hogy őt okolják egy kisbaba évekkal korábbi elrablásáért?

Flaviát nem hagyja nyugodni a dolog, még akkor sem, mikor „hőn szeretett” nyomozótársával, Hewitt felügyelővel kell osztozkodni az ügyön. De hogy kapcsolódik a bűntény az eltűnt csecsemőhöz? Mialatt Flavia ezen töpreng, egy másik holttestre bukkan...

Hűséges kerékpárján, Gladysen járja a vidéket nyomok után kutatva, s eközben találkozik egy elegáns művésznővel, akinek a birtokában van egy igen kivételes tárgy, egy portré, amely segít fényt deríteni a legnagyobb rejtélyre: milyen is Flavia legbelül?

Alan Bradley sok könyv szerzője. Rádió- és televíziós csatornáknál és a Ryerson Egyetemen oktatott, mielőtt Saskatoonban a Saskatchewan Egyetem Média Központjának televíziós mérnöki igazgatója lett huszonöt évre. Ezt az állását azért hagyta ott 1994-ben, hogy az írásnak szentelje életét.

Alan Bradley Máltán él feleségével, Shirley-vel és két számító macskájával.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.flaviadeluce.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ha létezik detektív, aki bátor, briliáns és igen imádni való, az Flavia de Luce.”

USA Today

„Végtelenül szórakoztató... Alan Bradley ügyesen idéz fel egy korszakot, de Flavia sziporkázó elbeszélése nyújtja a legfőbb élvezetet.”

Publishers Weekly

„Az élénk, vicces és fékezhetetlen Flavia jellegzetesen nem édes, és a kényelmes falusi környezet is tartogat elég érdekes meglepetéseket.”

Barnes and Noble

„A szerző mindent elkövet, hogy az olvasót jócskán meglepje, és egy agyafúrt, fesztelen, különös rejtéllyel szolgáljon.”

Goodreads

„Bradley megint egy elbűvölő, különös, fordulatokban gazdag történetet talált ki, amelynek stílusát és háttérét éppúgy élvezzi az olvasó, mint a középpontban zajló nyomozást... Lenyűgözőbb, mint az élet.”

The Boston Globe

Dream
válogatás

Alan Bradley

— részlet —

Dream
válogatás

1.

— Megijesztesz engem – mondta a cigányasszony –, még
— I sohasem láttam, hogy a kristálygömböm ennyire meg-
telt volna sötétséggel.

A kezével eltakarta, mintha elrejteni igyekezett volna a szemem elől azokat a rémségeket, amelyek a homályos mélységben úszkáltak. Ahogy ujjaival az üveget markolta, úgy éreztem, jeges víz folyik lefelé a nyelvcsövemen.

Az asztal szélén egy vékony gyertya pislákol, gyenge fénye visszatükröződött a cigányasszony lógó fülbevalójának sárgaréz karikáján, majd elveszett valahol a sátor sötét szegleteiben.

Fekete haj, fekete szemek, fekete ruha, pirosra festett arc és vörös ajkak, és a hangja legalább félmillió elszívott cigarettára engedett következtetni.

Mintegy az előbbi gyanúm megerősítéseképpen, az idős asszony hirtelen heves köhögőrohamot kapott, amely megrázta megörbült testét, és rémesen zihálva kapkodott levegő után. Olyan volt a hangja, mintha egy hatalmas madár szorult volna a tüdejébe, és kétségbeesett szárnycapkodással próbált volna elmenekülni.

– Jól van? – kérdeztem. – Elmenjek segítségért?

Eszembe jutott, hogy nem egészen tíz perccel ezelőtt találkoztam Darby doktorral a templom udvarán, ahol megállt egy-két szót váltani a templomi ünnepség minden egyes standjánál.

De még mielőtt egy mozdulatot is tehettem volna, a cigányasszony sötét kezét az enyémre helyezte a fekete bársony asztalterítón.

– Ne – mondta. – Ne... ne tedd! Ez gyakran előfordul.

És újra köhögni kezdett.

Vártam türelmesen, mozdulni is alig mertem.

– Hány éves vagy? – kérdezte végül. – Tíz? Tizenkettő?

– Tizenegy – feleltem, és a fejével fáradtan bólogatott, mint-ha kezdettől fogva tudta volna.

– Látok... egy hegyet – folytatta lélegzet-visszafojtva – és az arcot, annak az asszonynak az arcát, akivé válni fogsz.

A sötét sátorban uralkodó fullasztó hőség ellenére ereimben megfagyott a vér. Harrietet látta persze.

Harriet az édesanyám volt, aki egy hegymászóbalesetben halt meg, amikor én még csecsemő voltam.

A cigányasszony a kezem fölé hajolt, és hüvelykujját a tenyerem közepébe nyomta, szinte fájt. Az ujjaim szétnyíltak, majd maguktól újra begörbültek, akárcsak egy csirke levágott lábának ujjai.

Felemelte a bal kezemet.

– Ez a kéz mutatja azt, hogy milyennek születettél – mondta, épp csak a tenyeremre pillantott, s aztán el is engedte, hadd essen le, majd felkapta a másikat. – Ez pedig azt, amivé váltál.

Rosszalló tekintettel bámulta, miközben a gyertya fénye alig pislákkolt.

– Ez a tört csillag a holddombodon briliáns befelé forduló elmét mutat, egy olyan elmét, amely a sötétség útján jár.

Hát, nem igazán szerettem volna ezt hallani.

– Beszélj az asszonyról, akit a hegyen láttál – mondtam –, akivé majd válni fogok!

Újra köhögni kezdett, szorosan a vállaira húzta a színes kendőjét, mintha csak valamilyen őszi és láthatatlan téli szél ellen védekezne.

– Még egy ezüstöt ide, a tenyerembe – követelőzött, miközben koszos tenyerét felém nyújtotta.

– De már adtam egy shillinget – reklamáltam. – Épp annyit, amennyi a táblán szerepel.

– A túlvilági üzenetekért még plusz pénzt kell fizetni – mondta zihálva. – Teljesen kiszívnom belőlem minden erőt.

Majdnem hangos nevetésben törtem ki. Mit képzelsz magáról ez a vén boszorka? De úgy tűnt, valahogyan kiszúrta Harrietet a síron túlról, és nem engedhettem, hogy a szkeptikus énem uralkodjon el fölöttem, ha halvány esélyét is látom, hogy néhány szót halljak a halott anyámról.

Előástam az utolsó shillingemet, és a kezébe nyomtam, a cigányasszony sötét szeme hirtelen felcsillant, mint a szarkáé, és mélyen a szemembe nézett.

– Megpróbál hazajönni – kezdte. – Ez... az asszony... megpróbál hazajönni a hidegből. Azt szeretné, hogy segíts neki.

Talpra pattantam, a csupasz térdemet beleütöttem az asztal aljába. Az hirtelen megbillent, oldalra dőlt, a gyertya lecsúszott róla, és a poros, fekete szőnyegre esett.

Először csak maréknyi füst kezdett el gomolyogni, ahogy lángra lobbant, aztán vörösen kezdett izzani, majd sárgás színűbe csapott át. Szörnyülködve néztem, hogyan terjed át az összes kárpitra.

Még annyi időm se maradt, hogy megszólaljak, már az egész sátor lángokban állt.

Bárcsak lett volna annyi lélekjelenlétem, hogy egy nedves rongyot a cigányasszony szemére dobtam volna, és biztonságos helyre

vezettem volna őt, de inkább elinaltam – egyenesen a lángokon keresztül, a bejárat felé –, és meg sem álltam, amíg el nem értem a kókuszdióstandot, ahol megtorpantam; a szívem majd kiugrott a helyéről, mögöttem a sátor, s én alig kaptam levegőt.

Valaki hozott egy viharvert gramofont a templomudvarra, a masina festett tölcserének torkából Danny Kaye hangja áradt élvezhetetlen recsegéssel.

*„Ó, van nekem egy csomó csodálatos kókuszdióm,
szépen sorakoznak egymás mellett...”*

Épp akkor néztem vissza a cigányasszony sátrára, amikor Mr. Haskins, a Szent Tankréd sekrestyése és egy másik férfi, akit nem ismertem, egy vödör vizet, almát és minden egyebet zúdítottak a lángokra.

Bishop's Lacey lakosságának a fele – vagy legalábbis úgy tűnt – álldogált ott, és bámulta a felszálló fekete füstfelhőt, kezüket a szájuk elé tették vagy az arcukat fogták, és nem akadt közülük egy se, aki tudta volna, hogy mitévő legyen.

Darby doktor már a cigányasszonyt vezette lassan a Szent John sürgősségi sátra felé, akinek agg alakját köhögés rázta. Milyen alacsonynak és sápadtnak látszott a napfényben, gondoltam magamban.

– Á, itt vagy, te kis undok béka! Már mindenhol kerestünk.

Ophélia volt az, az idősebb nővérem. Feely tizenhét éves volt, s úgy viselkedett, mintha egyenesen Szűz Máriával lenne egyenrangú, pedig nem is egy alapvető dologban különbözött tőle. Fogadni mernék, hogy Szűz Mária nem töltött napi huszonhárom órát azzal, hogy magát nézegette a tükörben, s közben egy csipesszel babrált az arcán.

Feelyvel a legjobb taktika mindig az volt, ha gyorsan visszavágtam neki:

– Hogy merészelsz békának nevezni, te lökött tyúk? Apa már nem is egyszer mondta neked, hogy mekkora tiszteletlenség.

Feely a fülem felé kapott, de én könnyedén félrehúzódtam előle. Pusztán a szükség hozta, hogy az egyik erősségemmé vált a villámgyors reakció.

– Hol van Daffy? – kérdeztem abban reménykedve, hátha sikerül az ingerültségét leszerelni a hirtelen témaváltással.

Daffy a másik nővérem volt, aki két évvel idősebb nálam, de tizenhárom évesen már kész szadista volt.

– A könyvek fölött csorgatja a nyálát. Hol máshol? – A templomudvar zöld gyepeén lévő keresztlábu, patkó alakú asztal felé nézett, ahol a Szent Tankréd Egyháztestület, a nőegylettel karöltve, szervezett használt könyvekből és különféle háztartási limlomokból kiárusítást.

Úgy tűnt, hogy Feely észre se vette a cigányasszony sátrának füstölgő romjait. Mint mindig, hiúságból most is otthon hagyta a szemüvegét, de lehet, hogy figyelmetlensége csupán általános érdektelenségből fakadt. Feely minden praktikus dolog iránti lelkesedése eltűnt, ha az nem érintette őt közvetlenül.

– Nézd ezeket – mondta, és egy pár fekete fülbevalót tartott a füléhez. Képtelen volt ellenállni, hogy ne hengegjen velük. – Francia fekete borostyánkő! Lady Trotter gyűjteményéből származik. Glenda szerint nagyon szerencsés vétel hat pennyért.

– Glendának igaza van – mondtam. – A francia fekete borostyán nem más, mint üveg.

Az az igazság, hogy mostanában olvastottam be az egyik-
rémes viktoriánus brossát a vegyi laboratóriumomban, és
megállapítottam, hogy teljes egészében szilikátból van. Nem
valószínű, hogy Feely valaha is hiányolni fogja.

– Az angol fekete borostyán sokkal érdekesebb – kezdtem.
– Az araukáriafenyő megkövesedett maradványából jött létre,
tudod, és...

De Feely már odébb is sétált, Ned Cropper vonzereje erő-
sebbnek bizonyult. A Tizenhárom Gácsér vörös hajú csaposle-
génye duzzadó izmai segítségével, nagy vehemenciával dobálta
a farudakat Sally néninél. A harmadik rúd kettétörte a fafigura
pipáját, és Feely épp jókor érkezett ahhoz, hogy a fülíg elpiruló
Ned nekiadjja az ezért járó nyereményt, egy plüssmackót.

– Te képes vagy bármit megmenteni a tűztől? – kérdeztem
Daffyt, aki szemével éppen – amennyire az erősen megsárgult lapjai-
ból meg lehetett ítélni – a *Büszkeség és balítélet* első kiadására tapadt.

Habár ez mégsem tűnt valószínűnek. A háború alatt az ösz-
szes könyvtárban selejtezték, és ezért mára alig maradt az ilyen ki-
adásításokra. Azokat a könyveket, amelyeket nem sikerült eladni
a nyári idény végéig, Guy Fawkes éjszakáján a parókia alagsorából
a falu legelőjére halmozzák és elégetik.

Oldalra fordítottam a fejem, és egy gyors pillantást vetettem a
könyvkupacra, amit Daffy már félretett: *Úton szánnal és lóháton*
a szibériai számkivetettekhez, Pliny *Természettörténete*, *Az ember*
szenvedése és *Casanova emlékiratainak* első két kötete – micsoda
badarságok! Kivéve talán Pliny művét, aki azért írt néhány klassz
dolgot a mérgekről is.

Az asztal mellett lassan haladtam el, ujjaimmal végigsimítot-
tam a könyveket, amelyek gerincükkel fölfelé voltak elrendezve:
Ethel M. Dell, E. M. Delafield, Warwick Deeping...

Egy alkalommal megfigyeltem, hogy a történelem legnagyobb méregkeverőinek neve mindig C-vel kezdődött, és most az itt lévő könyvek szerzőinek neve D-vel kezdődik. Vajon sikerült valamire ráéreznem? Netán az univerzum egyik titkára?

Szorosan összezártam a szemem, és koncentráltam: Dickens... Doyle... Dumas... Dosztojevskij, mindegyiket már láttam néhány alkalommal Daffy kezében.

Daffy azt tervezte, hogy író lesz, ha majd felnő. Egy olyan névvel, mint Daphne de Luce lehetetlen, hogy ne legyen sikeres, ha megpróbálja.

– Daff – mondtam. – Sose fogod kitalálni, hogy...

– Csend – szakított félbe. – Mondtam már neked, hogy ne szólj hozzám, amikor olvasok!

A nővérem a világ legundokabb kígyója tudott lenni, ha a kedve úgy hozta.

Ez nem mindig volt így. Amikor még kisebbek voltunk, és például apa megkérte, hogy hallgassa meg az esti imáimat, megtanított eszperente nyelven imádkozni, és addig dőlünk a nevetéstől a nagypárnák közt, míg majd megszakadtunk.

„Én szent estenem, kellemes estenem, leszegezem szemem, de e téd legyen...”

De az évek múlásával valami nagyon megváltozott köztem és a nővéreim között.

Egy kis fájdalmat éreztem, amikor a többi könyv tetején egy kötethez értem: *London és Anglia tükre*. Ez egy olyan könyv, gondoltam, amely épp jó lesz Feelynek, mivel majd megőrül a tükrökért. Talán érdemes lenne megvenni, és megtartani addig az igen valószínűtlennek tűnő napig, amikor kedvem kerekedik megajándékozni őt, vagy megbékélni vele.

Ekkor különös dolog történt.

Hirtelen átfutottam az oldalait, és rögtön észrevettem, hogy ez nem regény, hanem egy színdarab, teli különböző szereplők neveivel, és mindnyájan mondanak valamit. Az egyiküket Adam-nek hívják, és azt mondja a bohócnak:

„A korsó sör fehérszemély nélkül, ó, minnek? Ez olyan, mint a tojás só nélkül, vagy a vörös hering mustár nélkül.”

Milyen szuper mottó egy bizonyos személy számára, gondoltam, s az ellenkező oldalra pillantottam, ahol Ned éppen a szemét legeltette a nővérem nyakán, aki úgy tett, mintha nem venné észre. Nem is egyszer láttam már Nedet a Tizenhárom Gácsér kerthelyiségében üldögelni egy korsó sör társaságában, a könyökénél Mary Stokerrel, a kocsmáros lányával. Hirtelen tört rám a felismerés, és rádöbrentem, hogy Ned valahogy nem teljes, ha nincs elérhető közelségében egyszerre egy korsó sör és egy fehérszemély. Hogy a csudába nem vettem ezt észre korábban? Talán, mint ahogy a rádióban doktor Watson megállapította a *Botrány Csehországban* című műben; vannak olyan pillanatok, amikor csak nézek, de nem látok. Ezen érdemes elgondolkodni.

– A te műved, ha jól sejtem? – szólalt meg Daffy hirtelen, miközben lerakott egy könyvet, és felkapott egy másikat. A falubeliek kis csoportja felé intett, akik a cigányasszony sátrának füstölgő romjainál álldogáltak, és tátották a szájukat. – Flavia de Luce, a bajkeverő.

– Szívj egyedül – vágtam vissza. – Pedig segíteni akartam neked hazacipelni azokat az ostoba könyveket, de most már cipelheted magad, vígan és dalolva.

– Hagyd már – mondta, miközben megmarkolta a ruhám ujját. – Ne is próbálkozz! Megszakad a szívem ilyenkor, mintha

Mozart *Rekviemjét* játszanák, és még a könnyeim is kicsordulnak a hallatán.

Egy nemtörődöm füttyentéssel odébálltam. Majd később reagálok a pimaszságára.

– Engedj el, Brookie! Ez fáj!

A nyafogás valahonnan az egyik bódé mögül jött, és aztán felismertem, Colin Prout hangja volt. Megálltam, hogy hallgatózzak.

A templom kőfalához lapulva, a tombolás sátort fedő ponyva mögé húzódtam, onnan biztonságosan fülelhettem. Ráadásul örömmel tapasztaltam, hogy egy lyukon keresztül tökéletesen kivehettem Colin alakját a bódé ütött-kopott belsejében.

Brookie Harewood karjával küzdött, mint egy nagy pápaszemes hal, szódatalp vastagságú szemüvege ferdén lógott az arcán, koszos, szőke haja olyan volt, akár a szénakazal, hatalmas, nedves szája nyitva maradt, és levegő után kapkodott.

– Engedj el! Nem csináltam semmit!

Brookie a másik kezével megragadta Colin bő nadrágját az ülepénél, és a cigányasszony sátrának füstölgő maradványa felé fordította.

– Hé, akkor ezt ki a fene csinálta? – faggatta, miközben, hogy szavainak nagyobb súlyt adjon, megrázta a fiút. – Ahol füst, ott tűz is van. Ahol tűz, ott gyufa. És ahol van gyufa, ott van Colin Prout is.

– Ehol ne – mondta Colin, és megpróbált az egyik kezével a zsebében matatni. – Számold meg! Csak számold meg, Brookie! Ugyanannyi, mint amennyi tegnap volt. Három. Egy se hiányzik!

Ahogy Brookie engedett a szorításból, Colin a földre esett, átbucskázott a kezén, amely még mindig a nadrág zsebében kotorászott, és egy doboz gyufát halászott elő, amelyet lengetve mutatott fel kínzója felé.

Brookie felemelte a fejét, és a levegőbe szippantott, mintha ettől várt volna útmutatást. Zsíros sapkát, indiai gumicsizmát, hosszú pamutbársony kabátot viselt, és a forró nyári időjárás ellenére gyapjúsál tekeredett buldognyakára, akár egy skarlát-vörös kígyó. Úgy nézett ki, mint Dickens regényéből az egyik csirkefogó.

Mielőtt még azon elmélkedhettem volna, hogy mit tegyek, Colin talpra ugrott, és mindketten megindultak a templomudvar felé. Colin leporolta magát, alaposan elrendezte öltözetét, nem mintha különösképp izgatta volna magát emiatt.

Valószínűleg előbújhattam volna a bódé mögül, és bevallhattam volna, hogy én vagyok a felelős a törtétekért, és követelhettem volna, hogy engedje el szegény fiút. Ha megtagadja, könnyen elszaladhattam volna a lelkészért, vagy hívhattam volna más élet-erős férfit, aki hallótávolságon belül volt. De nem tettem. Azon egyszerű okból, mert éreztem, hogy reszketek, mint a nyárfalevél; félttem Brookie Harewoodtól.

Brookie volt Bishop's Lacey legalja.

– Brookie Harewood? – fintorgott Feely, amikor egy nap Mullet asszony Brookie-t ajánlotta, hogy fogadják meg Dogger mellé segítségnek a kert gyomlálására és a sövény nyírására Buckshaw-ban. – De hiszen az nem egy ingyenélő? Ha ő az otthonunk környékén ólálkodik, akkor az életünk egy fabatkát se fog érni.

– Mit jelent, hogy ingyenélő? – kérdeztem, amikor Feely eltűnt a konyhából.

– Nem tudom, drágám, én azért nem vagyok ebben annyira biztos – felelte M. asszony. – Az édesanyja úri hölgy, Malden Fenwickben fest.

– Fest? – kérdeztem. – Házakat?

– Házakat? Az isten áldja meg! Nem, képeket fest. Csendéletet, lóháton ülő embereket és efféléket. Talán még magát is lefesti egy nap. Magát, Ophélia kisasszonyt és Daphne kisasszonyt.

Erre én felhorkantam, és kimentem a szobából. Bárcsak lefestenének a kémiai laboratóriumomban – sehol máshol nem szeretném –, és bekereteznék a képem!

Csőrös üvegedényekkel, üvegburákkal és Erlenmeyer-lombikkal körülvéve pillantanék fel türelmetlenül a mikroszkópomból, éppúgy, mint az üknagybátyám, Tarquin de Luce teszi a róla készült portréján, amely még mindig a képgalériában függ a falon Buckshaw-ban. Mint Tar bácsikám, én is láthatóan mérges lennék. Se lovakból, se a tájképekből nem kérek, nagyon köszönöm!

Még mindig enyhe füstfátyol lengedezett a templomudvar felett. Mostanra a bámészkodók csoportja is eloszlott, a cigányasszony sátrának szénné égett és még parázsló maradványai tisztán láthatóak voltak az út mellett. De nem is annyira a felperzselt fű keltette fel a kíváncsiságomat, hanem ami mögötte bújott meg: egy rikító cigánykordé.

Falai vajszerűek voltak, bíborvörösre festett spalettákkal, és az oldala szép famunka, amely enyhén rézsútosan fogta körül a kerek tetőt. Kerekége egy cipóra emlékeztetett, mintha a kelesztőtál pereméből duzzadna ki. A nagy, sárga kerekétől a görbe bádoggéményéig, és a boltíves ablakaitól a bonyolult faragású díszekig az ajtó oldalán, olyan volt, mintha egy álomból gördült volna elő. Hogy még tökéletesebbé tegye a látványt, egy kivénhedt, csapott hátú gebe legegészett festői módon az elgörbült sírkövek közt a temető legtávolabbi zugában.

Zömök, cigány hátszló volt, más néven kob. Rögtön felismerem azokról a fényképekről, amelyeket a *Vidéki Életben* láttam. A lábán lévő szőrcsimbókjáról és farkáról, hosszú sörényéről,

amely eltakarja képét, s amely alól olyan szemérmesen pislog kifelé, mint egy ártatlan szűzleány, a kob olyan, mintha egy unikornist egy Clydesdale ménnel keresztetstek volna.

– Flavia, kedves – szólt egy hang mögülem. Denwyn Richardson volt az, a Szent Tankréd lelkésze. – Darby doktort nagyon lekötelezné, ha beszaladna, és hozna egy korsó friss limonádét a hölgyektől a konyhából.

Ingerült pillantásommal bizonyára sikerült büntudatot keltenem benne. Miért van az, hogy mindig a tizenegy éves lányokkal bánnak úgy, mintha szolgálok lennének?

– Tudja, magam mennék, de a jó doktor úgy véli, hogy az a szegény asszony már a papi gallérom látványától is jobban lesz, szóval...

– Örömmel megteszem, lelkész úr – feleltem vidáman, és így is gondoltam. Limonádéval a kezemben lehetőségem nyílik arra, hogy belépjek a Szent John sátorba.

Azon nyomban a parókia konyhájában termettem („Elnézést! Orvosi vészhelyzet!”), és elillantam egy kancsó jeges limonádéval, és máris az elsősegélyszátor homályában öntöttem egy ütötköpött pohárba.

– Remélem, most már jól van – mondtam, miközben a cigányasszony kezébe adtam. – Elnézést a sátorért! Természetesen kifizetem a kárt.

– Hm – szólalt meg Darby doktor. – Nem szükséges. Már elmesélte, hogy szerencsétlen baleset volt.

Az asszony szörnyű, piros karikás szemei óvatosan méregettek, miközben a limonádét kortyolta.

– Darby doktor – szólt be a lelkész, a fejét bedugva a sátor bejáratánál lévő két szárny közt; olyan volt, mint egy teknős, még a gallérja se látszott –, ne haragudjon, egy pillanatra... Pearsley asszony az, a tekepályáról. Azt mondja, hogy rosszul van.

– Hm – mondta a doktor, és bekapcsolta a fekete táskáját.

– Na, már csak egy dologra van szüksége, asszonyom – mondta a cigányasszonynak –, az pedig nem más, mint egy kiadós pihenés. – És aztán hozzám fordult: – Maradjon vele, legyen szíves! Nem sokáig leszek oda.

– A baj nem jár egyedül – jegyezte meg csak úgy magában, amikor elment.

Jó sokáig álldogáltam esetlenül, lefelé bámultam a lábamra, és próbáltam kitalálni, hogy mit mondjak. Nem mertem a cigányasszony szemébe nézni.

– Ki fogom fizetni a sátrat – ismételtem. – Még akkor is, hogyha baleset volt.

Ismét köhögni kezdett, nyilvánvaló volt a számomra is, hogy a tűz még tovább rontotta a már amúgy is beteg tüdejének állapotát. Vártam, tehetetlenül, hogy majd csak lecsillapodik a zihálása.

Amikor ez bekövetkezett, újabb hosszú, idegesítő csend állt be.

– Az asszony – mondta a jósnő végül. – Az asszony a hegyen. Kicsoda?

– Ő az édesanyám volt – feleltem. – A neve Harriet de Luce.

– A hegy?

– Valahol Tibetben, azt hiszem. Tíz évvel ezelőtt halt meg. Nem túl gyakran beszélünk róla Buckshaw-ban.

– Buckshaw nem mond nekem semmit.

– Ez az a hely, ahol lakom. A falu déli részén – mondtam határozatlan kézmozdulattal.

– Értem – szólalt meg, miközben átható tekintetével méregetett. – A nagy ház, amelynek két szárnya befelé néz.

– Igen, az – erősítettem meg. – Nem messze a helytől, ahol a folyó elkanyarodik.

– Igen – mondta az asszony. – Megálltam ott. Sose tudtam, hogy hívják azt a helyet.

Megállt ott? Aligha hiszem.

– A hölgy megengedte, hogy az emberem és én letáborozzunk az egyik ligetben a folyó mellett. Meg kellett, hogy pihenjen...

– Ismerem azt a helyet – mondtam. – Az a neve, hogy Palánkos. Minden bodzabokor és...

– Bogyó – tette hozzá.

– De várjon! – mondtam. – A hölgy? Nincs azóta egyetlen hölgy sem Buckshaw-ban, amióta Harriet meghalt.

A cigányasszony folytatta, mintha semmit se hallott volna abból, amit mondtam.

– Egy gyönyörű hölgy volt. Egy kicsit hasonlít rád – tette hozzá, ahogy közvetlen közélről az arcomba bámult –, ahogy most a fényben jobban megnézlek.

De aztán az arca elsötétedett. Lehet, hogy csak képzelődtem, de a hangja egyre erősebb lett, ahogy folytatta.

– Aztán kidobtak bennünket – mondta dühösen. – Azt mondták, hogy nem vagyunk kíváncsi személyek többé ott. Azon a nyáron történt, amikor Johnny Faa meghalt.

– Johnny Faa?

– Az uram. A férjem. A poros út közepén halt meg, megragadta a mellkasát, és szidta azt a gádzsót, mármint az angolt, aki elzavart bennünket.

– És ki volt az? – kérdeztem, bár féltem a választól.

– Ne is kérdezd a nevét! Egyenes, akár a szálfá két vékony pálcán, az ördögfajzat!

Apám volt az! Ez biztos! Apa Harriet halála után elzavarta a birtokról a cigányokat.

– És Johnny Faa, a férje... Azt mondja, ezért halt meg?

A cigányasszony bólintott, és láttam a szeméből áradó szomorúságból, hogy ez igaz.

– Mert pihennie kellett volna?

– Igen, szüksége lett volna pihenésre – ismételte suttogva –, és nekem is.

És ez volt az a pillanat, amikor felmerült bennem. Mielőtt még meggondolhattam volna magam, már ki is mondtam a szavakat.

– Visszajöhet Buckshaw-ba. Maradjon itt addig, amíg csak szeretne. Minden rendben lesz. Megígérem.

Ahogy kimondtam, már tudtam, hogy alaposan össze fogunk kapni apával, de valahogy ez most nem számított. Harriet egyszer már adott menedéket ezeknek az embereknek, és a lelkiismeretem aligha engedné meg, hogy én másképp cselekedjek.

– Leállítjuk a szekérét a Palánkosban – mondtam –, a bokrok közé. Senkinek se kell tudnia, hogy ott van.

Fekete szemével az arcomra meredt, tanácstalanul méregette. Megfogtam a kezét biztatásul.

– Hm. Gyerünk asszonyom! Fogadja el! Végre megnyugvásra találna a világban.

Darby doktor csendben surrant vissza a sátorba. Jelentősegteljes pillantással nézett rám, mint aki mindent hallott. Az orvos apám egyik legrégebbi barátja volt, és tudtam, már jó előre látja, hogy ez milyen háborúzást fog előidézni. Számba vette a lehetőségeket, és mérlegelte a kockázatot, mielőtt megszólalt. Szerettem volna megölelni.

Fekete táskáját az asztalra helyezte, mélyen belenyúlt, s egy parafadugóval lezárt üvegcsét vett elő belőle.

– Vegye el, jó lesz a köhögésére – mondta, és odanyújtotta a cigányasszonynak, aki bizonytalanul méregette az üveget.

– Na, gyerünk – sürgette –, vegye már el! Nem szerencsés egy szakorvos segítségét visszautasítani.

– Majd segíték a lóval kapcsolatban is – ajánlkozott. – Valaha nekem is volt.

A jó öreg vidéki orvos jól bevált rutinja volt ez, tudtam, a szavak gyógyító erejét vetette be, világosan éreztük.

Egy csomó ember figyelő tekintetét kellett elviselnünk, ahogy a doktor a szekér felé terelt bennünket. A cigányasszony pár perc múlva már be is fogta a lovat, mi pedig a szekér peremére telepedtünk le, amely egyszerre szolgált lépcsőül és vezetőülésül.

Az idős asszony elindította a lovat, s a falusiak utat engedtek, a tömeg szétnyílt, amint a kocsi elindult a templomudvarról, és lassan döcögni kezdett az úton. Fentről néztem vissza a megütöztött tekintetekre, de Feely és Daffy nem volt köztük.

Jó, gondoltam. Valószínűleg valamelyik büfében tejfölös lángost tömnek magukba.

2.

Übörögve haladtunk keresztül a főutcán, a lópaták csattogása a macskaköves úton hangosan visszhangzott.

– Mi a neve? – kérdeztem, miközben az öreg gebére mutattam.

– Gry.

– Grey?

– Gry. Cigány nyelven lovat jelent.

Elraktároztam magamban ezt az információt jobb időkre, hogy majd a jövőben felhasználjam. Alig vártam, hogy minden tudó nővéremnek, Daffynak majd alkalomadtán elszüthessem. Persze majd úgy adja elő, mintha ő ezt mindig is tudta volna.

Bizonyára hatalmas visszhangja lesz a megjelenésünknek, amiről Cool kisasszony, a falu postamesternője fog gondoskodni. Láttam, hogy a cukrászdája kirakatablakához siet. Amikor észrevette, hogy a cigányasszony mellett ülök, a szemei kikerekedtek, és kezét a szája elé kapta. Annak ellenére, hogy vastagüveges-kirakat van köztünk, hallottam a sópánkodását. Haviland de Luce ezredes legkisebb lánya egy cigánykordén – nem számít, hogy ez milyen viccesen mutat –, bizonyára rettenetes sokkot okozott a számára.

A kezemmel elkezdtem örülten hadonászni, mintha egy porrongy lenne nálam, az ujjaimat viccesen szétnyitottam: *Milyen bohókás mulatság!* Igen, szívem szerint talpra ugrottam volna, a

megfelelő pózba vágtam volna magam, és rázendítettem volna arra a dalra, amelyet mostanában a filmmusicalesekben szoktak játszani, de ellenálltam ebbéli késztetésemnek, és csak egy széles vigyor ült ki a képemre, és az ujjaimat mozgattam.

Renitens tettem híre igen gyorsan szárnyra kel majd, és eljut mindenfelé, akár a madár. A falvakban már csak így szokott lenni, hogy lehetne ez alól kivétel Bishop's Lacey?

Egyik sem különb a Deákné vásznánál – ez volt Mullet asszony egyik kedvenc szólása, a másik pedig: *az egyik tizenkilenc, a másik egy híján húsz.*

Éles köhögés hangja repített vissza a valóságba. A cigányasszony kétrét görnyedt, bordáit fogta. Elvettem a kezéből a kantárszárat.

– Bevette már a gyógyszert, amit az orvos adott? – kérdeztem.

A fejét jobbra-balra rázta, s a szemei, akár két izzó széndarab. Az lesz a legjobb, ha minél hamarabb megérkezünk a Palánkosba, és lefektetem az asszonyt az ágyába.

Most haladunk el a Tizenhárom Gácsér és a Tehén sor mellett. Egy kicsit távolabb keletre, az út Doddingsley felé déli irányba kanyarodik. Még mindig messze voltunk Buckshaw-tól és a Palánkostól. Túl az utolsó házsoron egy szűk ösvény, amelyet a helybeliek Gullynak neveznek, jobbra elfordul egy mélyen fekvő kődarab felé, amely a Goodger-hegy nyugati lejtőjét szegélyezi, s ahol többé-kevésbé közvetlenül le lehet vágni az utat Buckshaw délkeleti része és a Palánkos felé. Szinte gondolkodás nélkül irányítottam a gyeplőt és Gry fejét a szűk ösvény felé.

Az első negyed kilométert viszonylag simán sikerült megtennünk, de a kordé ekkor aggasztóan reccsent egyet. Ahogy haladtunk tovább, éles kövekbe ütköztünk, és az út egyre keskenyebbé vált. A magas domboldal mindkét oldalon összeszűkül,

és előbukkantak a régi fák összegabalyodott gyökerei. A cigánykordé bárhogymánőverezett, szinte képtelenség volt, hogy átverekedje magát közöttük.

Elöl, akár egy nagy, zöld hattyú, egy régi fa mohával benőtt ágai hajoltak az útra nagy ívben. Alig volt hely, hogy alatta átférjünk.

– Rablótanya – dobtam fel érdekességként. – Ez az a hely, ahol az útonállók valaha megtámadták a postakocsikat.

A cigányasszony meg se mukkant, úgy tűnt, hogy nem érdekli. Számomra a rablótanya izgalmas helyi érdekesség volt.

A tizennyolcadik században a Gully volt az egyetlen út Doddingsley és Bishop’s Lacey közt. Télen a hó zárta le, tavasszal és ősszel a jeges áradások öntötték el, s ezáltal sikerült olyan kétes hírnévre szert tennie, amelyet még két évszázad múltán is megőrzött, és kellemetlen, ha nem egyenesen az egyik legveszélyesebb helynek tartották.

– Hányatott a története – mondta nekem egyszer Daffy, amikor lerajzolta Buckshaw és környéke térképét.

Ilyen ajánlás következtében válhatott volna az egyik kedvenccemmé Gully Bishop’s Lacey-ben, de nem így történt. Csak egyszer sikerült majdnem egészében Gladysen, hűséges biciklimen megtenni ezt az utat, de különös és nyugtalanító érzés támadt a nyakszirtemben, aminek hatására visszafordultam. Ez egy viharosan szeles, hideg esős és rémesen borús, felhős napon történt, egy olyan napon...

A cigányasszony hirtelen kikapta a gyeplőt a kezemből, és élesen megrántotta.

– Hóóó – mondta mogorván, és hirtelen lefékezte.

Fenn a magasban egy gyerek üldögélt a mohával benőtt faágon, hüvelykujja a szájában.

A vörös haja miatt egyértelmű volt, hogy a Bull* familiából való.

A cigányasszony mintha keresztet vetett volna, és valami olyasvalamit motyogott, ami úgy hangzott: „Hilda Muir.”

– Gyí – mondta, és megrántotta a gyeplőt. – Gyí! – És Gry mozgásba lendítette a kordét. Ahogy az ág alatt haladt át a szekér, a gyerek a lábait fölé lógatta, és a sarkával megkocogtatta a kordé tetejét, így rettenetes mély kongó hangot produkált a fejünk fölé.

Ha szót fogadok az ösztöneimnek, akkor felmászok, és legalább egy kiadós leszúrást kap a kölyök tőlem. De miután egy pillantást vetettem a cigányasszonyra, megértettem, hogy vannak olyan helyzetek, mikor jobb csendben maradni.

Éles tüskebokornak ütközött a szekér, ahogy zötykölődött és ide-oda imbolygott az ösvényen, de a cigányasszony úgy tűnt, mintha észre se vette volna.

A gyeplő fölé hajolt, nedves tekintete a messzeségbe révedt, mintha csak a teste lenne jelen, a másik fele elmenekült volna egy olyan helyre, amely távol, valamilyen ködös és homályos vidéken van.

Az út egy kicsit kiszélesedett, és egy pillanat múlva lassan elhaladtunk egy düledező cölöpkerítés mellett. A kerítés mögött egy ütött-kopott vityilló volt, amelyet kidobott ajtókból és rozoga spalettákból eszkábáltak össze, és a homokos udvar teli volt szeméttel. Például ott állt egy gazdátlan tűzhely, egy ódivatú babakocsi, amelynek két kereke hiányzott, egy csomó rozsdás kocsi hevert szanaszét, és üres fémdobozok mindenfelé. A ház körül itt

* A bull magyar jelentése bika. A Bull vezetéknev régi korokhoz vezethető vissza, egészen az őshonos amerikai lakosokig.

is, ott is mindenféle melléképületek, amelyek hányaveti módon voltak összetákolva: szüette mohával borított falapokból, maréknyi szöggel rögzítve.

De mindenekfölött rengeteg füstölő szeméthalom, amelyek felett szürke, csípős füstfátyol lengedezett, ami emiatt egy viktoriánus képes Biblia egyik pokolbeli jelenetére emlékeztetett. A sáros udvar közepén lévő kádban egy kisgyerek, aki kivette a szájából a hüvelykujját, amint megpillantott bennünket, és végtelen, hangos üvöltésben tört ki.

Úgy tűnt, hogy minden a rozsdá martaléka lett. Még a gyerek vörös haja is megerősítette azt a benyomást, hogy egy különös, pusztuló világba tévedtünk, ahol az oxidálódás az úr.

Az oxidációra sokszor gondoltam úgy, mint egy olyan folyamatra, ami akkor történik, amikor az oxigén támad. Ebben a pillanatban is az archörömet emésztí föl, és a mellettem helyet foglaló cigányasszony bőrét, habár könnyű volt felismerni, hogy az ő esetében ez már sokkal előrehaladottabb állapotban van.

Buckshaw-ban a kémiai laboratóriumomban végzett kísérleteim a kezdetektől megerősítették, hogy számos ehhez hasonló esetben a vas tiszta oxigén környezetében elég, az oxidáció, mint egy éhes farkas, felfalja zsákmányát, olyannyira éhes, hogy a vasat lángba borítja. Amit mi tűznek nevezünk, nem más, mint régi barátunk, az oxidáció, amely lázas gyorsasággal dolgozik.

De amikor az oxidáció a körülöttünk lévő világban lassabban pusztít – komótosabban, mint egy teknős –, lángok nélkül, akkor rozsdának hívjuk, és néha alig vesszük észre, hogy végzi a dolgát, felemészte mindent, a hajtűtől kezdve az egész civilizációig. Néha azon gondolkodom, hogyha képesek lennénk megfékezni az oxidációt, akkor meg tudnánk állítani az időt, és talán képesek lennénk...

Kellemes elmélkedésemet fülszaggató rikoltás szakította félbe.

– Cigány! Cigány!

Egy nagydarab, vörös hajú asszonyosság izzadságfoltos szövet házi ruhában rontott ki a házból hadonászva, és az udvaron át felénk tartott. Kardigánjának ujja fel volt hajtva csontos könyökéig, harcra készen.

– Cigány! Cigány! Takarodj innen! – kiabálta, az arca épp olyan vörös volt, mint a haja. – Tom, gyere gyorsan! Cigányok vannak a kapunál.

Mindenki pontosan tudta Bishop's Lacey-ben, hogy Tom Bull már évek óta lelépett, és esze ágában sincs visszatérni. Az asszony csak így próbál elijeszteni bennünket.

– Te vagy az, aki elrabolta a kisbabámat, és ne is mondd, hogy nem te tetted! Aznap is láttalak erre csavarogni, és hajlandó vagyok ezt bármelyik bíróság előtt is állítani, isten bizony!

A Bull csecsemő eltűnése jó pár évvel ezelőtt történt, és hét napig volt a figyelem középpontjában, aztán, mint megannyi megoldatlan bűnügy, ez is fokozatosan a lapok utolsó oldalára került, majd feledésbe merült.

A cigányasszonyra pillantottam, hogy lássam, hogyan reagál az összefüggéstelenül üvöltöző nő vádjaira. Mozdulatlanul üldögélt a vezetőülésein, maga elé bámult, tompultan. Ez a reakció, úgy tűnt, hogy még nagyobb dühöt váltott ki a hadonászó nőből.

– Tom, gyere már elő! És hozd a baltát is! – visította.

Egészen eddig úgy látszik, nem észlelte, hogy én is ott vagyok, de a tekintetem most összeakadt az övével, és a hatása drámai volt.

– Ismerlek téged – üvöltötte. – Te, ugye, az egyik Luce lány vagy Buckshaw-ból? Messziről felismerem őket a hideg, kék szemükről!

Hideg, kék szemek? Most aztán lesz min rágódnom megint. Habár az én ereimben is gyakran megfagy a vér apa jéghideg

tekintetétől. De még sohase gondoltam arra, hogy én is ilyen halálos fegyverrel rendelkezek.

Természetesen felfogtam egy pillanat alatt, hogy veszélyes helyzetben vagyunk, s ez a szituáció eldurvulhat. Az nyilvánvaló volt, hogy a cigányasszonyra nem számíthatok. Gyakorlatilag teljesen magamra maradtam.

– Attól tartok, hogy téved – mondtam, felemeltem az államot, és összeszűkítettem a szemem, hogy nagyobb legyen a hatás. – A nevem Margaret Vole, és ez itt a nagynénikém, Gilda Dickinson. Talán már látta őt a moziban? *A skarlát kúra?* *A hold királynő?* De persze milyen balga is vagyok, hogy a csodában ismerhetné föl ebben a cigányjelmezben? Vagy ennyi sminkkel az arcán? Bocsánat, attól tartok, hogy nem hallottam jól a nevét...

– B-Bull – motyogta az asszony, kissé visszafogottabban. – Mrs. Bull.

Teljes megdöbbenéssel bámult ránk, mintha nem akarna hinni a szemének.

– Örülök, hogy megismertem önt, Mrs. Bull – mondtam. – Szeretném megkérdezni, lenne-e szíves a segítségünkre lenni? Tudja, teljesen eltévedtünk. Úgy volt, hogy órákkal ezelőtt csatlakozunk a forgatócsoporthoz Malden Fenwicknél. Mindketten teljesen tanácstalanok vagyunk, hogy melyik irányba menjünk tovább, ugye, Gilda néni?

A cigányasszony meg se mukkant.

A vörös hajú asszony elkezdte izzadt hajszárait hátraigazítani.

– Milyen átkozott bolondok vagytok! – mondta, és az út felé mutatott. – Itt nem lehet lekanyarodni. Az ösvény túlságosan keskeny. Menjetek egyenesen Doddingsley felé, aztán vissza a Tench úton!

– Nagyon köszönjük! – mondtam falusi egyszerűséggel a hangomban, és elvettem a gyeplőt a cigányasszonytól.

– Gyí! – kiáltottam, és Gry rögtön elindult.

Körülbelül kétszáz métert haladhattunk, amikor hirtelen megszólalt a cigányasszony.

– Úgy hazudsz, mintha közülünk való lennél – mondta.

Aligha vártam tőle ilyen megjegyzést. Bizonyára észrevette arcomon a töprengő kifejezést.

– Hazudsz, ha olyan semmiséget bántanak... mint a szemed színe.

– Igen – mondtam. – Azt hiszem, igen. – De ezt még sohasem gondoltam át ebben az összefüggésben.

– Szóval – kezdte, hirtelen felélénkülve, mintha a Bull asszonnyal való találkozás felpezsdítette volna a vérét – te úgy hazudsz, ahogy mi szoktunk. Hazudsz, akár egy cigány.

– Ez most jó? – kérdeztem. – Vagy rossz?

Nagyon lassan érkezett a válasza.

– Ez azt jelenti, hogy hosszú életed lesz.

A szája csücske egy kicsit elkerekedett, mintha egy mosoly suhant volna át rajta, de gyorsan elnyomta.

– Annak ellenére, hogy tört a csillag a holddombomon? – képtelen voltam megállni, hogy ne kérdezzem meg.

Feltörő nevetésével nagyon meglepett.

– Csak halandzsa, sunda-bunda. Mint minden jóslás. Ugye bevetted?

Nevetése egy újabb köhögőrohamot okozott, és nekem várnom kellett, amíg újra levegőt nem kapott.

– De az... asszony a hegyen... az asszony, aki haza akar térni a hideg...

– Nézd – mondta a cigányasszony fáradtan, mintha nem lenne hozzászokva a beszédhez –, a nővéreid mondták el nekem. Ők beszéltek rólad és Harrietről. Adtak egy kis pénzt, hogy ijeszszelek meg. Ennyi volt, és semmi több.

Úgy éreztem, hogy megfagy az ereimben a vér. Ez olyan volt, mint egy csap, amelyen keresztül az agyamat hirtelen lehűtötték volna. Mereven bámultam rá.

– Bocsáss meg, hogy bántottalak – folytatta –, sose gondoltam, hogy...

– Ez már nem számít – mondtam, s automatikusan vállat vontam. De igen. Teljesen felkavarta a lelkem. – Biztos, hogy meg fogom találni a módját, hogy megfizessék nekik!

– Esetleg segíthetek – mondta –, a bosszú az én specialitásom.

Hát nem épp most bántott meg? Nem az imént vallotta be, hogy egy csaló? Mélyen a fekete szemébe néztem, hogy jól értem-e a helyzetet.

– Ne bámulj így rám! Felforr tőle a vérem. Mondtam már, hogy sajnálom, vagy nem? És ezt komolyan gondolom.

– Tényleg? – kérdeztem dölyfösen.

– Csak az időt vesztegetjük. Elég volt már az ajakbiggyesztésből, vannak ennél nagyobb bajok is a világon.

Igaza volt. Annak ellenére, hogy lebiggyesztettem ajkaimat, a szám csücske egy aprót rándult, és aztán már nem is tudtam uralkodni magamon. Nevetni kezdtem, s a cigányasszony is velem együtt nevetett.

– Eszembe juttattad azt a nőt, aki épp előtted járt a sátramban. Tipikus történet. Mondtam neki, hogy van valami, ami el van temetve a múltjában, és arra vár, hogy a felszínre kerüljön, és elrendezték. Annyira elfehéredett, akár a fal.

– Miért, mit látott? – kérdeztem.

– Pénzt – mondta, s fulladozott nevetés közben –, ugyanazt, amit mindig látok. Egy kis aprót, ha jól keverem a lapokat.

– És így is volt?

– Hát persze! Csak egy nyomorult shillinget hagyott ott nekem, nem többet egy pennynél. Ahogy mondtam, mindent bevett. Úgy futott ki a bódéból, mintha puskából lőtték volna ki.

Egy darabig némán utaztunk a szekéren, aztán észrevettem, hogy már majdnem a Palánkoshoz értünk.

A Palánkoshoz számomra olyan volt, mintha a Paradicsom egy elveszett és elfeledett sarka lett volna. A Buckshaw-birtok délkeleti csücske, ahol a fák zöld leveles ágainak sátra terült el, a folyó egy lágy kanyarulatban nyugat felé mosta a partot, és létrehozott egy csendes tisztást, amely majdnem sziget volt. A keleti partja valamivel magasabban feküdt, mint a nyugati, s ez utóbbi mocsarasabb volt, mint a keleti. Ha az ember tudta, hogy pontosan hová kell néznie a fák közt, akkor egy kis köhíd boltívet fedezhette fel, amelyet az ősi Buckshaw-k idején építettek, amikor még egy Erzsébet-kori vidéki kastély állt itt, amelyet a feldühödött falusiak a tizenhatodik században felégettek, mert a családról azt feltételezték, hogy nem hithűek.

A cigányasszonyhoz fordultam, hogy lelkesen megosszam vele, mennyire imádom ezt a helyet, de úgy tűnt, időközben elszenderedett. Figyelmesen néztem a szemhéját, hogy lássam, nem csak színleli-e, de meg sem mozdult. A kordékeretnek volt dőlve, időnként sípolva vette a levegőt, ebből tudtam, hogy még lélegzik, és tényleg alszik.

Furcsa módon megbántva éreztem magam, hogy elszundított. Egyszerűen nagy kedvet éreztem ahhoz, hogy Buckshaw történetének néhány lebilincselő epizódját megosszam vele, akár

egy idegenvezető. De most, tetszett, nem tetszett, magamban kellett tartanom. A Palánkos, ahogy mi hívtuk, Nicodemus Flitch, egykori szabó egyik kedvenc találkozóhelye volt, ő alapította a tizenhetedik században a hobblerék vallásos szektáját, amely arról a különleges, bicegő járásról kapta a nevét, ahogy imádkozás közben mozogtak. A hitük valószínűleg azon a sajátos tételen alapult, hogy a mennyország mindössze kilenc kilométerre a földfelszín fölött húzódik, és Nicodemus Flitch az a személy, akit Isten kijelölt arra, hogy szószólója legyen, így fel van hatalmazva, hogy örök életre megátkozza a lelkeket, bármikor, ha kedvet érez hozzá.

Daffy mesélte, hogy egyszer, amikor Flitch a Palánkosban prédikált, Isten átkát kérte a hitetlenek egyik vezetőjére, aki holtan esett össze a helyszínen, és ha nem osztom meg vele az édesgyökérből készült konzervet, amit Felicity nénikémről kaptam a születésnapomra, akkor ő ugyanezt a pusztító átkot szórja rám.

– És ne gondold, hogy nem vagyok rá képes – tette hozzá baljós hangnemben, miközben ujjával arra a könyvre mutatott, amit épp olvasott. – A tennivalók pont itt vannak, ezen az oldalon.

A hitetlenek vezérének halála csak véletlen egybeesés volt, mondtam neki, és valószínűleg agyvérzést vagy szívrohamot kapott. Egyébként is meghalt volna, ha úgy dönt, hogy otthon marad aznap az ágyban, akkor is.

– Csak ne legyél te annyira biztos ebben – morgolódott Daffy.

Flitch utolsó éveiben nem túl dicsőségesen távozott Londonból, és sokkal izgalmasabb vallási szektáknak adta át a helyét, mint a rantereknek, a shakereknek, a quakereknek, a diggereknek, a levellereknek, a slidereknek, a swadlereknek, a tumblereknek, a dunkereknek, a tunkereknek, és igen, még az inkorruptikoloknak is, akik Bishop's Lacey-be jöttek, majd a folyó kanyarulatánál kezdtek megkeresztelni a furcsa hitükre áttérőket.

Miután Mullet asszony az egyik válla fölött ránk pillantott, lehalkította a hangját, és azt suttogta nekem, hogy Nicodemus Flitch különleges vallását még mindig gyakorolják a faluban, habár manapság szigorúan zárt ajtók és elsötétített ablakok mögött.

– Alámerítik a csecsemőiket a sarkuknál – mondta, kikerekedett szemekkel. – Ahogy Akhilleuszt a sarkánál merítették a Sztüx folyóba! A barátnőm, Waller asszony mondta, hogy neki Bert mesélte. Semmit se tegyetek a hobblerek ellen! Különben a véreteket veszik.

Akkor vigyorogtam, most pedig elmosolyodtam, ahogy visszaidéztem a szavait, de meg is remegtem, ahogy a Palánkosra gondoltam, és az árnyék elnyelte lassan a napfényt.

Az utolsó látogatásomkor, tavasszal a rét teli volt kankalinnal, vagy gólyahírral, ahogy Mullet asszony hívta, és primulával.

A liget most magas bodzabokrok rejtekében húzódott meg, amelyek a folyó partja mellett nőttek buján. Túl késő volt, hogy gyönyörködjünk benne, és magunkba szívjuk a virágok illatát. Fehér virágaik, mint a japánernyők, barnára változtak, és a júniusi eső elmosta őket. Talán vidámabb az a gondolat, hogy a liláskék színű feketebodza, amely átvette a helyét, hamarosan megéri, és fürtökbe rendezve lóg majd, akár a képek egy sötét galériában.

A Palánkosban az első Györgyök idején történt az, hogy az Efon folyót elvezették átmenetileg, hogy dísztatav hozzanak létre, és azokat a szökőkutakat táplálják, amelyeknek maradványai még ma is előbukkannak Buckshaw-ban a pázsit és a teraszok között. Az építkezés a föld alatti vízgépészet csodája volt, és vég nélküli neheztelést okozott a családom és a helyi földbirtokosok között, olyannyira, hogy egyik ösömet, Lucius de Luce-t, a „Csöpögő” de Luce névvel illették a környékeliek. Portréján, amely Buckshaw-ban a képtárban lóg, úgy tűnik, rettenetesen

unatkozik, miközben az általa létrehozott tó északnyugati részére tekint, amely tele van olyan haszontalan és költséges dolgokkal, mint a szökőkutak és a hellén templom, amely már régen az enyészeté. Lucius csontos ujjait az asztalon pihenteti, amelyen egy iránytű, egy zsebóra, egy tojás fekszik és egy olyan kütyü, amelyet geodéták használnak, és szögmérőnek hívnak. Egy fakalitikában pedig van egy nyitott csőrű kanári. Vagy énekel, vagy pedig segítségért kiált.

Vidám ábrándozásomat ugató köhögés szakította félbe.

– Állítsd meg – mondta a cigányasszony, miközben kikapta a kezemből a gyeplőt. A szunyókálás bizonyára jót tett neki, gondoltam. A köhögése dacára sötét arca átszínesedett, és úgy tűnt, hogy a szeme, élénkebben ragyogott, mint valaha.

Csettintett a lónak, és egy kissé megkönnyebbült, ez mutatta, hogy ismerős számára a környék. A kordét lehajtotta a keskeny útról, leveles ágak alá, a kis hídra. Pár pillanat múlva a tisztás közepére érkeztünk, és megálltunk.

A cigányasszony nagy nehezen lemászott a vezetőülésről, és kiszabadította Gry-t a kantárból. Ahogy öreg lovát nézegette, végre én is lehetőséget kaptam, hogy a környezetet dicsérjem.

Itt is és ott is pipacs és csalánbokrok nőttek, s a délutáni nap ferde sugarai világították meg a tájat. Sose volt ennyire zöld a fű, mint most.

Gry is észrevette, és már legelészett is elégedetten a magas fűszálak közt.

A szekér hirtelen megingott, és olyan hang hallatszott, mint ha valaki megbotlott volna.

Leugrottam, és átszaladtam a másik oldalra.

Rögtön kiderült, hogy mennyire félreértelmeztem a cigányasszony egészségi állapotát. A földre esett, a szekér egyik magas

fakerekének küllőjébe kapaszkodott. Amikor odaértem hozzá, újra köhögni kezdett, még csúnyábban, mint eddig valaha.

– Teljesen ki van merülve – mondtam –, le kellene már feküdnie.

Motyogott valamit, és lehunyta a szemét.

Egy pillanat múlva már fel is másztam a kocsirúdra, és kinyitottam az ajtót.

Egyáltalán nem az a látvány tárult elém, amit vártam. Belülről a kocsi olyan volt, mint egy négy keréken járó tündérmese. Habár csak egy röpké pillantást vetettem a kocsi belsejére, pompás, Anna királynő stílusú öntöttvas kályhát pillantottam meg, fölötte egy rakás kék porcelánedény. *Forró víz és tea*, gondoltam, *nélkülözhetetlen dolgok vészhelyzetre*. Csipkefüggöny az ablakokon, ami elsősegélynyújtáshoz kötszernak is jó, ha szükséges, egy pár paraffinlámpa vörös üveggéményekkel, lágyan elfordítva a végén, hogy egy kis fényt és meleget is adjon, és láng, hogy a tűket sterilizálhassák. A cserkészlánykiképzésem nem volt teljes egészében hiábavaló. Hátul két faragott fatábla állt félig nyitva, s egy kényelmes emeletes ágy látszott benn, amely szinte teljes szélességében elfoglalta a kocsit.

Visszamentem és segítettem talpra állni a cigányasszonynak, az egyik karját a vállamon keresztbe tettem.

– Lehajtottam a lépcsőket – mondtam neki –, felsegítem az ágyába.

Valahogy sikerült elvonszolnom a kordé elejére, ahol húztam-vontam, és kezeit sikerült megfelelően alátámasztanom, hogy végül képes legyek nyugodt helyzetbe tenni őt. E műveletek közepette úgy tűnt, alig vesz tudomást a körülötte zajló dolgokról és rólam. De hirtelen, amikor biztonságosan begyömöszöltem az ágyába, úgy tűnt, hogy valamitől magához tért.

– Elmegyek az orvosért – mondtam. Mivel Gladyst a parókia hátsó részében hagytam az ünnepség miatt, eszembe jutott, hogy el kell kutyagolnom érte később Buckshaw-ból vissza a faluba.

– Ne, még ne menj – mondta, és szorosan megmarkolta a kezemet. – Csinálj egy kellemes csésze teát, és csak aztán hagyj magamra. Egy kiadós alvás az, amire szükségem van.

Bizonyára látta az arcomon a kételkedést.

– Hozd ide az orvosságot – mondta. – Csak megkóstolom. A kanál a teáskellékeknél van.

Haladjunk szépen sorjában, gondoltam, találtam egy ütött-kopott ezüstkanalat, és teletöltöttem a láthatólag édeskés, köhögés elleni sziruppal.

– Nyissa csak ki, madárkám – mondtam vigyorogva. Ugyanezt a műveletet hajtotta végre Mullet asszony is hajdanán, amikor a kedvemben akart járni, hogy lenyeljem azokat az utálatos erősítőszereket és olajokat, mivel apám kötelezett rá minket, hogy bevegjük. Szeme a szememre tapadt (legalábbis azt képzeltem, s mintha egy kicsit melegebb is lett volna a tekintete), a cigányasszony tisztelettudóan kinyitotta a száját, és engedte, hogy betegyem a teli kanalat.

– Nyelje le! Nyelje le! Már meg is van! – mondtam, s az utolsó szót úgy ejtettem ki, mintha ez egy rituálé utolsó eleme lenne, és tekintetemmel a kis bűbájos kályhára meredtem. Nem szívesen ismertem volna be tudatlanságomat: halványlila sejtelmem sem volt, hogyan gyűjtsam be. Éppúgy, mintha arra kértek volna, hogy fűtsem fel a *Queen Elizabeth* hajó gőzkazánját.

– Ne itt – mondta a cigányasszony, amikor észrevette a bizonytalankodásomat. – Odakinn. Ott csinálj tüzet!

A lépcső alján hirtelen megtorpantam, és körülnéztem a ligetben.

Feketebodza-bokrok sorakoztak – ahogy említettem már – mindenfelé. Megrángattam pár ágat, és próbáltam kilazítani és letépni néhányat, de nem bizonyult valami könnyű feladatnak.

Túlságosan tele van élettél, gondoltam, túlságosan rugalmas. Miután valami kötélhúzás-féleségbe kezdtem, élénken ugrándoztam, hogy néhány alsó ágat sikerüljön elkapni, végül le tudtam törni párat.

Öt perc múlva sikerült a tisztás közepére elegendő gallyat és ágat összegyűjtenem, hogy elfogadható tábortűzet rakhassak.

Míg a cserkészlányok imáját mormoltam (Égj, a francba!), meggyújtottam az egyik gyufát, amit a kocsí ládájában találtam. Ahogy a láng a gallyakhoz ért, sercegni kezdett és rögtön kialudt. Aztán ez újra megismétlődött.

Mivel nem a türelmemről vagyok híres, egy-két enyhébb káromkodás csúszott ki a számon.

Bárcsak a kémiai laboratóriumomban lehetnék otthon, gondoltam, azt tenném, amit minden civilizált ember, egy Bunsen-égőt használnék arra, hogy felforraljam a vizet a teához, nem piszkolnám össze a térdemet azzal, hogy egy csomó zöld gallyon térdelek.

Az igazság az, hogy mielőtt olyan hirtelen vége szakadt a pályafutásomnak a cserkészlányoknál, éppen azt tanultuk, hogyan gyújtsunk tábortűzet, de én ünnepélyes esküt tettem, hogy soha többé nem fogok semmilyen próbálkozást tenni, hogy tűzet csíholjak egy pálca és egy cipőfűző segítségével, vagy két száraz gally összedörzsölésével, mint egy örült.

Megjegyzem, minden összetevő a rendelkezésemre állt, hogy tűzet gyújtsak, egy dolgot kivéve.

Bár ha van itt paraffinlámpa, gondoltam, paraffinnak is kell lennie a közelben. Leengedtem a kordé oldaltábláját, és ott,

örömömre, volt egy gallon belőle. Letekertem a fémkanna fedelét, és lötytyintettem egy kicsit az ott várakozó fára, s mielőtt még kimondhattam volna: *pitymallott*, a teáskannában a víz vidáman felforr.

Rendkívül büszke voltam magamra. Ráadásul jogosan!

– Flavia igen találékony – gondoltam. – Flavia sokoldalúan jó lány!

Ez már biztos.

A szekér lépcsőjén fölfelé, a kezemben a teával, úgy egyensúlyoztam lábujjhegyen, akár egy kötél táncos balerina.

A cigányasszony kezébe adtam a csészét, és néztem, hogy szűr-csölgette a gőzölgő folyadékot.

– Nagyon gyors voltál – mondta.

Alázatosan megrándítottam a vállam. Nem szükséges, hogy beszéljek neki a paraffinról.

– Találtál száraz ágakat a ládában? – kérdezte.

– Nem – mondtam – én...

Szemei kikerekedtek a rémülettől, és kinyújtotta a csészét tartó kezét.

– Ugye nem nyúltál a bokrokhoz? Nem a fekete bodza-bokrokból vágál?

– Miért ne? – mondtam egyszerűen. – Nem jelentett ez semmilyen problémát, én...

A csésze kiesett a kezéből, és csörömpölve érkezett meg a padlóra, a tea minden irányba szétfolyt. Hirtelen felpattant az ágyról meghökkentő sebességgel, majd visszahőkolt a sarokba.

– Hilda Muir – kiabálta, kísérteties és kétségbeesett jajveszékeléssel, amely időről időre felerősödött, majd elhalkult, akár egy légvédelmi sziréna. – Hilda Muir – mutatott az ajtóra. Odafordultam, hogy megnézzem, de senki sem volt ott.

– Menj innen! Ki innen! – Keze reszketett, mint a nyárfa-
levél.

Csak álltam ott, földbe gyökerezett a lábam. Mit tettem?

– Ó, istenem! Hilda Muir! Mindnyájan meghalunk! – nyö-
gött. – Most már mindnyájan halottak vagyunk.